

Waarom ook de privatisering van Bruynzeel dreigt te mislukken

Analyse door Richard Kalloe

DWT - 14/01/2006

Wat we nu ervaren is dat de derde (Surland, SML, Bruynzeel) privatiseringspoging van de regering dreigt te mislukken. Wat zijn de fouten die gemaakt zijn? De hoofdfout zit hem in het ad hoc karakter van het privatiseringsproces. Privatisering vereist een institutionele aanpak. De doelen moeten goed gedefinieerd zijn. En er moet een privatiseringscommissie zijn die het kader vastlegt, dit wettelijk laat verankeren en vervolgens daar uitvoering aan gaat geven. Sectordeskundigheid is vereist, naast kennis van de theorie en praktijk van het privatiseren, en kennis van de ontwikkelingen in de wereldeconomie, terwijl visie en conceptie met betrekking tot een levensvatbare plaats van het bedrijf en de sector in de economie op middellange en lange termijn onontbeerlijk is, etc. Het proces hoort in hoge mate transparant te zijn. Er wordt geprivatiseerd op het moment dat de betreffende sector waarin het bedrijf zit een neergang meemaakt. Dus de belangstelling is dan ook minimaal. Een productiebedrijf vertegenwoordigt een zeker verdienvermogen, die een continue stroom van inkomen in de toekomst kan waarborgen, mits goed gemanaged. Dus de overheid moet kijken naar de conceptie van de eventuele koper die het best kan verzekeren dat de bedrijfsactiva dusdanig worden ingezet dat ze voldoende rendement op het geïnvesteerd vermogen opbrengen, dat de productie activiteiten betalingsbalans ondersteunend zijn, en dat het toekomstig bedrijf een bijdrage levert aan de groei van het nationaal inkomen (die van Cambior en Doorwin doen geen van beide). Je kunt het als overheid niet maken om te eisen van de eventuele Surinaamse koper dat hij ook de schulden op zich moet nemen, terwijl je jaarlijks Cambior met ca 10 miljoen US dollar aan stroom subsidieert. Want bij wijs beleid geef je het bedrijf bij voorkeur aan Surinaamse kopers en ook als de Surinaamse koper bijvoorbeeld 25 procent lager in prijs is, dan nog verdient hij de voorkeur. Want de winsten blijven in zo een geval in Suriname en werken we niet constant voor het buitenland. Bovendien overtreffen de belastingopbrengsten binnen 1-2 jaren bij een goede conceptie de schulden ruimschoots. Dan moeten we de werkgelegenheidseffecten ook niet vergeten. Het zou zonde zijn als de terreinen van Bruynzeel, Surland en SML aan het productiepotentieel van Suriname zouden worden onttrokken. De Staat ontvangt in dat geval eenmalig wat maar daarna nooit meer iets en van werkgelegenheid, betalingsbalansondersteuning en bijdrage aan het nationaal inkomen komt niets terecht.